

[Jane Oksen]

fjerntliggende områder. Disse vogne ødelægger i øvrigt private veje, men her mener man, det er vognmændene og ikke kommunen, der er ansvarlig.

Vil ministeren redegøre for, om en kommune lovligt kan pålægge grundejere en sådan alt for dyr offentlig ordning?

Svar (2/3 88):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, der har svaret følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»I bekendtgørelse nr. 663 af 16. december 1982 (bekendtgørelse af reglement om miljøbeskyttelse) er der i kapitel 4 fastsat generelle regler om opbevaring, transport og bortskaffelse af husaffald (dagrenovation).

Ifølge bestemmelserne skal kommunalbestyrelsen i bebyggelser, hvor der i perioder eller til stadighed bor mere end 1000 indbyggere, foranledige, at der gennemføres en fælles bortkørsel af dagrenovation. I andre områder kan kommunalbestyrelsen påbyde fælles bortkørsel.

Når en fælles bortskaffelsesordning er indført, er enhver husejer forpligtet til at benytte ordningen.

Kommunalbestyrelsen kan dog tillade, at husaffald fra erhvervsvirksomheder, herunder landbrugsejendomme, efter en konkret vurdering fjernes på anden måde.

Kommunalbestyrelsens afgørelser kan for så vidt angår deltagelse i ordningen ikke påklages til højere administrativ myndighed.

Der er ikke i reglementet fastsat nærmere regler om gebyrernes størrelse eller fordelingen heraf. Det følger dog af almindelige kommunalretlige principper, at gebyrernes størrelse bør fastsættes i overensstemmelse med den almindelige forvaltningsretlige lighedsgrundsætning, og at der skal tilstræbes en dækning af de faktiske omkostninger, som er forbundet med en fællesordning (hvile i sig selv-princippet).«

Spm. nr. S 622

Til **arbejdsministeren** (18/2 88) af:

Kaj Poulsen (S):

»Kan ministeren oplyse, om Arbejdstilsynet i Århus har givet ØM-afdelingen ved DSB's centralværksted i Århus tilladelse til at benytte

åndedrætsværn, der ikke giver medarbejderne tilstrækkelig beskyttelse ved asbestrenovering af personvogne?«

Begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er, at en medarbejder på DSB's centralværkstedets ØM-afdeling er blevet bibragt den opfattelse på specialarbejderskolen i Århus, at det åndedrætsværn, som DSB her benytter, ikke opfylder de standarder, som er nødvendige for at beskytte medarbejderne, når der laves asbestrenovering med det farlige asbestmateriale crocidolit.

Forespørgeren finder det ligeledes betænkeligt, såfremt de lovpligtige asbestkurser på specialarbejderskoler vejleder eleverne i beskyttelsesforanstaltninger, som er anderledes end de påbud og anvisninger, Arbejdstilsynet giver og pålægger virksomhederne.

Svar (26/2 88):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg kan på baggrund af en udtalelse fra Direktoratet for Arbejdstilsynet oplyse, at der anvendes et filtrerende åndedrætsværn klasse P3 ved asbestrenoveringen af personvogne, og Arbejdstilsynet anser et filtrerende åndedrætsværn klasse P2 for egnet. Klasse P3 yder en bedre beskyttelse end klasse P2. Hovedparten af asbestrenoveringen i DSB's centralværksted består i indkapsling og forsegling, der erfaringsmæssigt giver lav asbestbelastning.

Sikkerhedsorganisationen har, inden arbejdet blev påbegyndt, vurderet, at dette åndedrætsværn ydede fornøden beskyttelse.

Arbejdstilsynet har på tilsynsbesøg været enig i sikkerhedsudvalgets vurdering med hensyn til typen af åndedrætsværn. Arbejdstilsynet har i forbindelse med anvendelsen påbudt, at åndedrætsværnet skal benyttes efter fabrikan- tens brugsanvisning.

Det er forudsat i Arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 660 af 24. september 1986 om asbest, at der kan anvendes filtrerende åndedrætsværn eller luftforsynet åndedrætsværn som egnet åndedrætsværn.

Arbejdstilsynet påbyder, at der ved arbejde i områder, der er højt belastede, hvad angår asbest, skal benyttes luftforsynet åndedrætsværn, mens det ved lave asbestbelastninger påbydes, at der som minimum anvendes filtrerende ån-